

[Waldorff]

den vil aldrig kunne træde i stedet for arbejderklassen og vil aldrig kunne tiltvinge sig en selvstændig, formaliseret magt.

På trods af, at det socialistiske rådsdemokrati endnu ikke er virkeliggjort noget sted i verden, så er det arbejderklassens egentlige politiske system. Det er en fornægtelse af såvel det borgerlig-kapitalistiske demokrati som af det bureaukratdiktatur, som er skabt med stalinismen. Derfor er kampen for menneskerettighederne det samme som kampen for socialisme.

Steen Folke (VS):

Jeg beklager, at jeg kommer et nummer for sent, fordi jeg skulle deltage i Radiotinget sideløbende med debatten her.

Det er klart, at kristeligt folkepartis hykleriske interesse for menneskerettigheder i de kommunistiske lande er et led i et antikommunistisk korstog. Hr. Waldorff har i sit indlæg peget på, at kristeligt folkeparti herhjemme er med til at angribe visse fundamentale rettigheder.

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i, hvad kristeligt folkepartis ordfører, hr. Honoré, udtalte under en debat om situationen i Indokina umiddelbart efter det endelige sammenbrud for de amerikanske imperialister og deres sydvietnamesiske marionetter. Det var den 2. maj 1975, og det står i folketingets forhandlinger, 1974-75, 2. samling, sp. 4463 og 4464:

»Spørgsmålet er, hvad der nu vil ske i Sydvietnam, og hvad vi eventuelt kan gøre. De militære aktioner er forbi, og mange ånder nu lettet op. Nu slår man ikke mere hinanden ihjel. Dette er desværre en illusion. Freden er kommet, men følger nu massakrerne?«

Spørger hr. Honoré.

Derefter tog hr. Honoré en engelsk professor Honey til vidne på de massakrer, som måtte forudses:

»Honey mener, at kommunisterne ville udvise udlandets pressefolk og andre udlændinge og så lukke statens grænser. Når alle ikke-vietnamesiske vidner er fjernet, vil man etablere tusinder af såkaldte folkedomstole. Honey mener, at mindst 1 mill. mennesker vil blive slagtet, et tal, som jeg dog har svært ved at forestille mig som muligt.«

Den form for greuelpropaganda, som hr. Honoré ved den lejlighed leverede, er et vigtigt element i det kristelige antikommunistiske korstog. Der er dog, vil jeg sige, et reelt grundlag for at kritisere fraværet af visse afgørende menneskerettigheder i de såkaldt kommunistiske lande. Men jeg vil godt spørge hr. Honoré, om der rent faktisk blev tale om de forudsete massakrer i Sydvietnam, og stille det tillægsspørgsmål, om hr. Honoré med sin nuværende viden fortryder den mistænkeliggørelse af det nye vietnamesiske styre, som han dengang gav udtryk for.

Lad mig tilføje, når der sikkert vil blive svaret med en henvisning til forholdene ikke i Sydvietnam, som hr. Honoré udtalte sig om, men til forholdene i Cambodja eller Kampuchea, at det altså ikke var det, hr. Honoré talte om, men udtrykkelig om Sydvietnam.

Lad mig sige om Cambodja, at der også efter min vurdering er sket ting i dette land, som VS må tage afstand fra. Det er imidlertid et problem for vor stillingtagen, at vi ved så lidt. De øjenvidneskildringer, der er nået frem til omverdenen, har været vidt forskellige. Det gælder helt ned til forskellene mellem en dansk og en svensk ambassadørs udtalelser efter deres besøg i Cambodja. Vi agter begribeligvis ikke at basere vores kritik på flygtningenes horrible historier eller de amerikanske propagandapåstande.

Som sagt tror jeg, at der er grund til at kritisere forskellige ting i Cambodja, som vi altså desværre er meget dårligt oplyst om. Der er imidlertid andre ting i de forskellige såkaldt socialistiske lande, som vi ved noget om, og som der er grund til at kritisere. Der er visse afgørende menneskerettigheder i disse lande, som knægtes, og det er en af grundene til, at landene efter VS' opfattelse hverken er socialistiske eller kommunistiske. Vi mener, det er nødvendigt for socialister at deltage i denne kritik, samtidig med at vi tager afstand fra borgerlig dobbeltmoral og hyklery. Det er også nødvendigt for at kunne vinde folk for socialismen herhjemme. Hvis socialisme sættes lig med de forhold, der eksisterer i Sovjetunionen og andre østlande, så mener jeg, at det bliver umuligt at vinde de danske arbejdere og andre danskere for socialismen.

DKP plejer at udlægge enhver sådan mere grundlæggende kritik af forholdene i Sovjet-